

opusdei.org

"I Bog je poput djeda"

Eliana Palma, čileanska baka, s nama dijeli svoje mišljenje o ulogama koje bake i djedovi imaju u obiteljima i društvu, i govori o tome koliko je sretna bila tijekom šezdeset godina koje je provela sa svojim mužem, Titom.

10.12.2015.

Eliana Palma, čileanska baka, s nama dijeli svoje mišljenje o ulogama koje bake i djedovi imaju u obiteljima i društvu, i govori o

tome koliko je sretna bila tijekom šezdeset godina koje je provela sa svojim mužem, Titom.

1) Prije nekoliko dana započela je Godina milosrđa u kojoj su i mladi i stari pozvani uključiti milosrđe u svoj život. Kako mislite da bi u svemu mogli sudjelovati djedovi i bake? Iz Vašeg dugogodišnjeg iskustva, što mislite koja je uloga milosrđa u ljudskim životima?

Očigledno djedovi i bake imaju prednost pred mladima samo jer su toliko toga u svojim životima već vidjeli te zbog toga možda na stvari gledamo drugačije. Kada si mlad želiš da sve ispadne dobro iz prvog pokušaja. Perfekcionista si. To se također odnosi i na brak. Ali život te malo po malo uči da savršenstvo nije uvijek moguće – i da je ponekad prisutno puno više grešaka nego pobjeda. Konačno, kada dođeš u određenu starosnu dob, vidiš koliko

je važno imati nekoga uza se, nekoga tko te podržava. I upravo to djedovi i bake pružaju ljudima. Kuću otvorenih vrata. Ljudi se gotovo uvijek u teškim trenucima sjete svojih djedova i baka. Jer to je dio njihova poslanja, biti potpora u teškim situacijama. Temeljno značenje djedova i baka jest biti milosrdan. Lakše nam je zažmiriti na jedno oko pred greškama naše djece i unuka i umjesto toga fokusirati se na brdo stvari koje rade dobro. To je Božji dar kojeg usvojite s vremenom.

Volim misliti kako i Bog na takav način gleda na nas. I u njemu ima nekih karakteristika djeda.

Milosrdan je poput djeda, drži nas na nogama. I Bog je također kuća otvorenih vrata. Isto kao i djedovima i bakama, i njemu se ljudi u poteškoćama obraćaju. I On je tu, uvijek nas čeka, pođe s nama i pomogne nam na našem putu.

Ali Bogu smo svi mi djeca. I djedovi i bake također. Koliko god stari mi bili, koliko god iskustva mi imali, koliko god stvari u životu vidjeli, Bog je uvijek vidio više. I lijepo je znati da bez obzira u kojem se stadiju života nalazili, Bog nas uvijek čeka raširenih ruku.

2) Eliana, pričajte nam o sebi.

Rođena sam u mjestu Limache, malenom gradiću u središnjem dijelu Čilea, bila sam četvrto od šestero djece. Imala sam jako sretno djetinjstvo, iako nam život nije bio luksuzan, sa roditeljima i braćom i sestrama. Prošle su godine dvoje od njih umrli unutar tjedan dana. I još mi je jedna mlađa sestra umrla prije nekoliko godina. Danas smo ostale jedino moja najstarija sestra, koja je jako bolesna, i ja.

3) Bili ste u braku 61 godinu. Što vam je oboma omogućilo da budete vjerni i ustrajni u vašem braku?

Da. Tito i ja bili smo vjenčani i zajedno ovdje na zemlji živjeli šezdeset godina. Vjenčali smo se prije 61 godinu. Umro je prošle godine, 21.listopada. bio je osam godina bolestan.

Moj je suprug bio zaista dobar čovjek. Ljubav mojega života. Nije bio sebičan, imao je tolike vrline. Cijelog sam života od njega učila i to mi je učinilo toliko dobra. Uvijek sam mu se divila, svakoga dana sve više. Ne samo u danima kada je bio dobrog zdravlja, već i tijekom godina dok je bio bolestan i vrlo ograničenih sposobnosti.

Nikada nisam tako razmišljala o vjernosti. To nije bilo nikad stvar pitanja: meni je to normalno, vjernost sam vidjela kod svojih roditelja, i kod njegovih. Tito me je zaista jako volio i uvijek mi je to govorio. Na tome sam jako zahvalna. Znali smo da jedno drugo trebamo

uveseljavati malim stvarima jednako kao i u velikima. To je bio naš brak. I to smo željeli prenijeti na našu djecu i unuke.

Ponekad kad čujem o tolikim rastavama, shvaćam da smo mi pripadali vremenu kada ako se nešto slomi, to popravljáš, nisi to jednostavno bacao kao što ljudi čine danas. Popravljáš koliko god je potrebno, ali nikada ti ne padne na pamet baciti. Puno pomaže ako imaš takav stav.

4) Imate djecu i unuke, a čak su i neki od Vaših unuka živjeli u vašoj kući nekoliko godina. Kako Vam je to bilo? Kako gledate na ulogu bake i djeda u toj situaciji?

Imamo četvero djece i petnaestero unučadi. 1994., zbog raznih razloga, obitelj naše kćeri preselila nam se u kuću, sa šestero djece. Najstarije je imalo 12, a najmlađe je bilo dojenče. Tito i ja sve smo radili za tu djecu.

Uvijek smo na tu posebnu situaciju gledali kao na nešto što dolazi od Boga. On nam je nedvojbeno davao snagu. Nikada se nismo osjećali umorni. Osjećali smo da u toj situaciji igramo vrlo važnu ulogu.

Naši su unuci sada odrasli. Najstarije ima 34, a najmlađe 22 godine. I uloge nam se sada polako zamjenjuju, sada su oni nama velika potpora. Jedan od njih je svećenik. Bog je velikodušan!

Uvijek smo bili takvi djed i baka koji potpuno poštuju slobodu naše djece i unuka. Bog je uvijek bio prisutan, ali više smo ga svojim životom unosili u stvari, nego svojom pričom. Nikada nismo postavljali fiksne datume ili dane kada su svi bili obvezni biti zajedno. Kada se obitelj okupljala bilo je to zato što su oni to htjeli. Mislim da kada se radi o bakama i djedovima, kada ih se uzima u obzir i na njih s ljubavlju pazi, na svoje unuke mogu ostaviti jako pozitivan

trag. Jako mi je žao vidjeti unuke koji zanemaruju svoje bake i djedove, i roditelje koji ih ne povezuju. Hvala Bogu, naše je iskustvo upravo suprotno.

5) U svojim je katehezama o obitelji ove godine papa Franjo rekao da riječi baka i djedova sadrže nešto posebno za mlade. Što Vi mislite? Kakvo je Vaše iskustvo s unucima? Kakvu odgovornost imaju djedovi i bake po tom pitanju?

Istina je. Uvijek se sjećam nečega što je Papa rekao u svojim katehezama o obitelji: „Ljudi koji ne brinu za djedove i bake, koji s njima ne postupaju lijepo, nemaju budućnost! Takvi ljudi gube svoje uspomene.“ Isključivati ih znači odbacivati svoju prošlost. Tužno je vidjeti kako se djedovi i bake često doživljavaju kao teret. Sjećam se kako su meni moji djed i baka pričali priče iz svojega života. Kako smo samo s užitkom

slušali! U to vrijeme nismo znali koliko nam dobra to sve donosi, ili koliko nam pomažu svojim primjerom.

Između toliko puno uspomena, ispričat ću jednu vezanu za svojeg unuka koji je sada liječnik. Kada je bio malen, došao je i sjeo na tlo pred mojega supruga i vrlo mu ozbiljno, gledajući ga u oči, rekao: „Djedice, hoćemo li razgovarati?“ Moglo se vidjeti kako se drži svojih riječi. Razgovarati sa svojim djedom nije mu bilo dosadno, to mu je bila dužnost. A kasnije, kada su bili stariji, mogli smo slijediti njihove interese jer bi nas pitali za mišljenje o nekoj knjizi, cvijeću, povijesti, strojevima, vijestima, gradu, zemlji i tako dalje. Jedna od stvari koja ih je privlačila k nama jest što su vidjeli da smo uvijek spremni za sve što su nas htjeli pitati ili nam reći. Nikada ne smijete izgledati kao da nemate vremena ili zanimanja ili energije za

posvetiti se svojim unucima. Također moram reći da smo i puno naučili od njih. Njihovi su interesi bili i naši jer smo toliko puno vremena s njima provodili.

Roditeljima koji još nisu shvatili kolika velika pomoć mogu biti djedovi i bake, savjetovala bih im da dok su im god roditelji dobroga zdravlja, i uvijek, drže djedove i bake i unuke skupa.

6) Rekli ste da su godine i iskustvo prednost. Starenje također nosi sa sobom izazove i poteškoće. Što Vam je bio najteže i kako ste sve savladali?

Uvijek sam na starenje gledala kao na nešto potpuno prirodno, nešto to će prije ili kasnije doći. Život jako brzo prolazi i vrlo je važno nastavljati s puno nade.

Najteža stvar s kojom sam se trebala nositi bila je Titova neizlječiva bolest, a potom njegova smrt. Ipak,

iznenađuje me koliko su mi pomogle lijepe uspomene što ih je ostavio. Moj je muž 11 godina stariji od mene. Kada se razbolio, a dogodilo se to jako brzo, moja smo ga djeca i unuci i ja gledali kako mirno slabi, i vidjeli smo koliko nam taj proces širi naša srca. Svakog smo trena prema njemu osjećali sve više ljubavi i brige. Imati ga kraj sebe, u njegovoj bolesti, tijekom tih osam godina, bio je veliki dar, veliki blagoslov za sve nas. To je neizbrisiva stranica u priči naše obitelji. Bolna, tužna, da, ali uokvirena velikom srećom i jedinstvom.

7) Koji biste savjet dali upravo vjenčanim parovima koji tek osnivaju obitelj?

Rekla bih im da je brak prekrasan put. Put kojim kroče zajedno. Dobro je biti realan i shvatiti da nema braka koji bi bio kao iz bajke. Ponekad volimo previše idealizirati stvari. Ali

moguće je raditi na tome da se taj put pretvori u nešto zaista prekrasno i nadahnjujuće.

Često će doći do sukoba, ali to je potpuno normalno, te ako oboje imaju dobru volju nakraju će sve završiti tako da se još jače vole. Loše je misliti da je jedna poteškoća temelj za razdvajanje. Ili razlog za uzbunu. Rekla bih im i da su povjerenje i poštovanje apsolutno fundamentalni. To znači lijepo se ponašati jedno prema drugome, riječima i djelima. Još jedna stvar je naučiti opraštati, uključujući i smiješne svakodnevne male stvari, što je ponekad najteže. Ludo je svađati se oko toga tko je u pravu. Takav mentalitet truje brak. Razmišljajte o budućnosti, dijelite svoje snove. Radujte se zajedničkom starenju. To će roditi golemom srećom.

Nama je, a vjerujem i svima, vrlo važno Boga smjestiti u središte

obitelji. Obratiti se njemu, na svemu mu zahvaliti. Zahvaliti mu svaki dan na tome što mi je dao muža, što mi je dao ženu. Moliti se skupa i patiti skupa – to će vas zbližiti. A Boga staviti u središte nešto je što vas najviše zbližava. Put braka, za nas koji smo njime putovali, i za one koji tek kreću putovati njime, prekrasan je. Zaista se isplati potrošiti čitavog sebe da bi napredovali tim putem.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/i-bog-je-poput-djeda/](https://opusdei.org/hr-hr/article/i-bog-je-poput-djeda/)
(31.03.2025.)